

L'HORA NOVA

Un metge canadenc parla d'Espanya

Heus ací un nou testimoniatge de la ferocitat dels rebels. Ens el dona el Dr. Norman Bethume, cap de la missió mèdica canadenc i director de l'«Institut de transfusió de sang, hispano-canadenc». Gràcies a la generositat dels treballadors del Canadà, aquest organisme, dirigit per 24 metges, assistents, etc., i equipats amb tot el material modern, han pogut salvar nombroses víctimes. El Dr. Norman Bethume diu que més de 2.000 voluntaris espanyols, sobretot dones, s'han ofert a Madrid o Barcelona, i han estat seleccionats com a donadors de sang. La sang es conserva per procediments apropiats, transportada en camions frigorífics i distribuïda des dels centres situats a Barcelona, Madrid, Albacete, Murcia—i ben aviat Bilbao—, a les ambulàncies del front que la demanen. Durant aquest mes s'han esmerçat 200 litres de sang per a transfusions. Què us manca? preguntarem al Dr. Bethume: «Necessitem queviures per als nostres donadors civils afeblits per les privacions, i benzina per als cotxes».

Però quin horror evoca! — Cent cinquanta mil persones fugien de l'exèrcit rebel. Els habitants de Màlaga, els refugiats de la província, per la carretera, durant tres dies i tres nits, cansats, afamats aclaparats. Cinc mil infants de menys de dos anys formaven part d'aquesta corrua. En varen morir molts de fred als braços de llurs pares. «El camí estava bloquejat per aquesta multitud... Vàrem utilitzar el nostre cotxe per a traslladar malalts i ferits... Al meu costat varen morir dues criatures». Els avions i els creuers feixistes que es trobaven prop de la carretera causaven una gran mortaldat en mig d'aquesta gentada. Una esquadrada de «Caproni» va anar a bombardejar Almeria el dia 12, quan ja hi havien arribat 100.000 refugiats. Els avions no llençaren les bombes sobre el creuer republicà que hi havia al

EL TOT PER TOT S'HO JUGA EL FEIXISME A MADRID

La quimera de voler posseir Madrid ha causat a les forces rebels crebants sensibles, i, per la resistència, cada dia més accentuada, que els oposa l'exèrcit popular, el perill d'una desmoralització definitiva voreja als atacants. Aquest admirable episodi que al llarg de quatre mesos han escrit els heroics defensors de la capital de la República, representa la derrota del feixisme i la voluntat del poble de no deixar-se arrabassar la seva llibertat.

Catalunya, València i els altres pobles ibèrics han de reconèixer la noblesa d'esperit dels germans que lluiten al sector del centre i l'enorme alcanç que en la guerra encesa ha adquirit la ferma resistència d'aquells valents soldats del poble. El feixisme internacional hi ha abocat el seu millor material i algunes dotzenes de milers d'homes foguejats, i, malgrat tant d'esforç i de tenacitat persistent amb accions de terrorisme, practicades sobre la població civil, Madrid ha aguantat i aguanta, perquè fia amb nosaltres i amb els d'altres indrets, que fins ara no hem hagut de suportar gairebé cap sacrifici.

A Madrid s'ha vessat la sang per a contenir l'enemic, primer; després per a debilitar-lo i, ara per a preparar-li el llit. No interessava un sacrifici tan immens si només hi entrava la defensa d'uns edificis o d'unes parets. El setge de la capital de la República ha esdevingut un fet simbòlic, perquè així ho han volgut els tossuts militars traïdors. La primera part de la partida l'han guanyada els heroics madrilenys. Han d'ésser ara els seus germans antifeixistes, catalans i valencians, abans que cap altre, els qui han de convertir en victòria esclatant aquesta admirable defensa que ha fet Madrid amb el sacrifici de vides humanes i de constants sofriments. L'ajut a Madrid, no seria digne si no es fes amb prodigalitat i correspost amb exemplar conducta. Se l'ha de proveir en totes les necessitats del viure, i se li han de donar homes perquè disposi de les reserves necessàries per a l'acció de les armes.

L'impuls de l'exèrcit popular ha d'ésser l'instrument eficient del poble per a triomfar i accelerar l'acabament de la guerra. Madrid ha donat l'exemple.

E.

port, ni sobre les concentracions militars, sinó sobre la gent que omplia les places i els carrers. «Davant de la casa que em vaig refugiar, vaig recollir jo mateix tres infants morts per una bomba. Aquest

bombardeig causà 60 morts gairebé tots civils, i 40 ferits greus...» — Què penseu fer ara?: «Tornar a Espanya.» —
J. M. H.
(De «Le Populaire»)